

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **Fyzikální ústav AV ČR, v. v. i.**, se sídlem Praha 8, Na Slovance 1999/2, IČ 68378271, zast. JUDr. Tomášem Sirovátkem, advokátem, se sídlem Praha 2, Helénská 1799/4, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Praha 1, Karmelitská 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, in eventum žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84,

t a k t o :

- I. Žaloba na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného se odmítá.**
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. Žalobkyni se vrací soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Tato částka bude žalobkyni vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Tomáše Sirovátky, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyni byla rozhodnutím žalovaného jako poskytovatele dotace a Řídícího orgánu Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace (dále taktéž „ŘO“) ze dne 2.8.2011, č.j. 26310/2009-45, poskytnuta dotace ve výši 6.800.575.902,- Kč za účelem realizace Projektu ELI: EXTREME LIGHT INFRASTRUCTURE, reg. č. CZ.1.05/1.1.00/02.0061 v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace (dále jen „OP VaVpI“) prioritní osy 1 Evropská centra excelence, oblast podpory 1.1 Evropská centra excelence.

Na základě Oznámení o podstatných změnách v projektu, předložených žalobkyní dne 5.8.2014, č.j. FZU/ELI-901/2014, vydal žalovaný dne 16.12.2014 Vyjádření ke změně projektu č.j. 26310/2009-440-34, kterým schválil v bodu 1. výstavbu předmontážní haly a v bodu 2. povolil přesunutí finančních prostředků do nové položky rozpočtu - Předmontážní hala 2.3.7. S budoucím přesunem žalovaný souhlasil za podmínky, že projekt může z kapitoly 9. převést na předmontážní halu maximálně 35 mil. Kč.

Na základě Oznámení o podstatných změnách v projektu, předložených žalobkyní dne 9.6.2015, č.j. FZU/ELI-836/2015, vydal žalovaný dne 18.11.2015 Vyjádření ke změně rozhodnutí č. 0061/02/01, kterým neschválil úpravu rozpočtu (navýšení rozpočtu) na předmontážní halu.

Žalobce proti výše uvedenému vyjádření podal v souladu s Přílohou č. 30 příruček pro žadatele a příjemce OP VaVpI dne 8.12.2015 námitku. Rozhodnutím žalovaného jako ŘO ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, nebyla shledána námitka důvodnou.

Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu domáhá určení, že postup žalovaného, který započal vydáním Vyjádření ke změnám Projektu a byl dokonán doručením Rozhodnutí o Námitkách žalobkyni, byl nezákonným zásahem, kdy tento při nedodržení povinnosti uložené žalovanému v ust. čl. 5.3.2 Příručky pro příjemce OP VaVpI vznikl především v důsledku nepřipustného excesivního správního uvážení žalovaného, a to vše contra ust. § 2 a § 3 správního řádu. In eventum z procesní opatrnosti žalobkyně tímto zároveň napadá v celém rozsahu Rozhodnutí o Námitkách, a domáhá se jeho zrušení a vrácení věci k projednání žalovanému.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že předmětem Projektu je výstavba mezinárodního výzkumného laserového centra ELI. Již od druhé poloviny roku 2012 byla mezi žalobkyní a žalovaným intenzivně komunikována v rámci Projektu výstavba tzv. předmontážní haly (dále také jako „Budova ELI 2“), kdy předběžné náklady na vybudování předmontážní haly byly žalobkyni vyčísleny a žalovanému předloženy ve výši až 65 mil. Kč. Vybudování tohoto dodatečného menšího stavebního objektu nebylo postiženo původní projektovou žádostí, Pravidla OP VaVpI formálně podmiňují zařazení nového objektu do Projektu schválením podstatné změny Projektu. Podstatné změny v Projektu označené v Oznámení o změně projektu se přitom týkaly změn rozpočtu Projektu. Část těchto změn se pak týkala přesunu prostředků z neinvestic - rozpočtová položka 9.2. a 9.5. - do nově vytvořené položky na realizaci předmontážní haly (rozpočtová položka 2.3.7.); odhadovaná výše nákladů činila zhruba 35 mil. Kč, avšak přesná částka měla být definitivně upřesněna až v okamžiku dokončení příslušného zadávacího řízení, neboť z povahy věci nelze předjímat cenu objektu, který bude teprve předmětem zadávacího řízení. Z tohoto důvodu bylo žalobkyni v Oznámení o změně projektu explicitně konstatováno, že je žádáno toliko o schválení možnosti přesunu finančních prostředků bez udání přesné částky. Změna Projektu byla žalovaným podmíněně schválena.

Žalobkyně následně připsala ze dne 3.6.2015 označeným jako Revize rozhodnutí o realizaci změny Projektu - Předmontážní hala, č.j. FZU/ELI - 836/2015, sdělila žalovanému, že bylo dokončeno opakované zadávací řízení na zhotovení Budovy ELI 2, v rámci kterého žalobkyně obdržela nejvýhodnější nabídku ve výši 38.450.000,- Kč bez DPH (46.524.500,- Kč vč. DPH). Zároveň žalobkyně žalovaného upozornila na skutečnost, že maximální výše finančních prostředků, které bude možné převést z rozpočtové kapitoly 9., jež byla stanovena ve Vyjádření ke změně projektu, činila 35 mil. Kč, avšak není jednoznačné, zda tato zahrnuje

i související daň z přidané hodnoty jakožto výdaj, který je 100% způsobilým výdajem v rámci realizace Projektu. Z tohoto důvodu žalobkyně současně požádala žalovaného o provedení revize Vyjádření ke změně projektu a postavení najisto, že byly skutečně žalovaným zohledněny při schvalování dotčené změny Projektu veškeré způsobilé výdaje, jež měly být vynaloženy žalobkyni na vybudování předmontážní haly a dodatečné infrastruktury, včetně příslušné daně z přidané hodnoty, kdy celková výše způsobilých výdajů měla činit 41.205.862,- Kč bez DPH, tj. 49.859.093,- Kč včetně DPH.

Následně obdržela žalobkyně Vyjádření žalovaného ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, ze dne 18.11.2015, ve věci neschválení úpravy rozpočtu na předmontážní halu, ve které žalovaný mimo jiné uvedl, že ačkoliv byla v rámci Oznámení o změně projektu uvedena odhadovaná suma ve výši 35 mil. Kč bez explicitně vyjádřeného údaje, zda tato zahrnuje i související daň z přidané hodnoty či nikoliv, žalovaný předpokládal, že daná částka zahrnuje veškeré potřebné výdaje, a závěrem konstatoval, že pokud na straně žalobkyně došlo k nesprávnému vyčíslení předpokládané ceny, není tato skutečnost podle žalovaného dostačujícím důvodem, který by opravňoval žalovaného k revizi svého vlastního závazného stanoviska.

Žalobkyně pokládá za nesporné, že žalovanému byla z jeho úřední činnosti nade vší pochybnost známa minimální celková předpokládaná výše nákladů související s realizací Budovy ELI 2, a že tyto jsou vždy kalkulovány výlučně v částce nezohledňující související daň z přidané hodnoty, kdy tato se může navíc kdykoliv v mezidobí v důsledku změny zákona výrazně změnit. Žalobkyně totiž žalovanému dne 2.10.2012 podala žádost o podstatnou změnu, která po doplnění ze dne 31.10.2012 zahrnovala mimo jiné detailní kalkulaci předpokládané ceny Budovy ELI 2, a to ve třech variantách, přičemž nejnižší varianta byla odhadnuta na více než 42 mil. Kč výslovně bez DPH. Dále byl dne 30.4.2014 tehdejšímu projektovému manažerovi žalovaného p. J. emailem zaslán dokument pod označením: „131003_Preassembly Issue pro MSMT.docx“, ze kterého je zřejmé, že žalobkyně veškeré své kalkulace provádí v částkách bez zohlednění související daně z přidané hodnoty. Cenové dokumenty (odhady) předkládané žalobkyni žalovanému zároveň měly v budoucnu sloužit pro účely zadání zhotovení stavby (předmontážní haly) v zadávacím řízení dle právních předpisů o zadávání veřejných zakázek, pro něž obecně vždy platí, že je kalkulováno bez DPH.

Relevantní dokumenty související s OP VaVpI ovšem nevymezují, zda má či nemá oznámení o podstatné změně Projektu obsahovat údaje o dotčených částkách, které je potřeba v rámci rozpočtu alokovat, s či bez související daně z přidané hodnoty. Neřeší ani situaci, že by mohlo být eventuálně pro futuro zcela vyloučeno revokovat schválení změny Projektu, budou-li způsobilé výdaje vyšší, nežli se původně předpokládalo. Je primární odpovědností žalovaného, jakožto poskytovatele dotace (řídícího orgánu), vymezit požadavky a povinnosti, na jejichž dodržení trvá, a neučinil-li tak, pak nemohou být v dané souvislosti případně vzniknuvší nejasnosti kladeny k tíži žalobkyně, jakožto příjemce dotace.

Žalobkyně při budování Budovy ELI 2 postupovala v dobré víře v dané výsledky jednání se žalovaným a některými jeho vyjádřeními; odmítnutí uznatelnosti vysoké částky vázící se k Budově ELI 2 až po vynaložení veškerých výdajů je citelným zásahem do právních poměrů žalobkyně.

Žalovaný přitom v rámci plnění Projektu povoloval i finančně významnější změny Projektu. Příkladem může být přesun prostředků určených pro výstavbu budovy na nákup laseru v hodnotě 100 mil. Kč povolený v rámci Vyjádření ke změně projektu žalovaného ze

dne 26.10.2012, č.j. 46109/2012-440. V daném případě bylo zjištěno, že jeden z největších laserů nelze pořídit za původně předpokládanou cenu, což dopředu nemohlo být předvídáno, protože se jedná o nově vyvíjené zařízení od jediného subjektu na světě, který je konstrukce takového zařízení schopen. V daném případě žalovaný správně rozhodující skutečnosti posoudil a umožnil nezbytnou změnu Projektu, což mimo jiné představovalo správné a účelné řízení operačního programu.

Dále žalobkyně namítla nezákonnost postupu žalovaného, spočívající v nedodržení podmínek stanovených v Příručce pro příjemce OP VaVpI, č. verze 5.0, ve znění účinném v rozhodné době (tj. v období od 15. 8. 2013 do 20. 7. 2015). Dle čl. 5.3.2 Příručky pro případ, že by byly v oznámení o změnách v Projektu identifikovány nedostatky, měl projektový/finanční manažer žalovaného automaticky vyzvat žalobkyni, potažmo příjemce dotace, k jejich odstranění, konkrétně pak zaslat žalobkyni (hlavní kontaktní osobě Projektu) elektronicky výzvu k doplnění, která by obsahovala seznam chybějících, případně nepřesných údajů a termín pro jejich doplnění, přičemž v rámci procesu administrace změny v projektu tak bylo explicitně připuštěno uskutečnit doplnění původního oznámení o změně Projektu.

Pakliže žalovaný identifikoval nepřesnosti či nedostatky v jím obdržených podkladech tak, jak výslovně a komplexně uvádí až v Rozhodnutí o Námitce, ze dne 14. 3. 2016, nebyl žalovaný s ohledem na výše uvedený článek Příručky oprávněn bez dalšího učinit ve věci správní uvážení, ale byl povinen vyzvat žalobkyni k odstranění nepřesností či doplnění chybějících údajů a v případě nedoplnění podkladů ze strany žalobkyně ve stanoveném termínu měl příslušnou žádost o schválení navržených změn v Projektu v souladu s Příručkou zamítnout, nikoliv však postupovat tak, jak bylo nastíněno výše. Žalovaný je povinen dbát základních zásad činnosti správních orgánů, jež jsou mu uloženy v ust. § 2 až 8 správního řádu. Správní orgán by tedy měl vždy opatřit dostatek podkladů pro své rozhodnutí, na základě kterých je skutkový stav zjištěn dostatečně přesně a úplně, kdy tato zásada byla prakticky promítnuta i do samotného znění ust. čl. 5.3.2 Příručky. Prostor pro uvážení správního orgánu má přitom vždy své limity, které jsou buď stanoveny zákonem, anebo si je správní orgán vymezil svou vlastní rozhodovací praxí, přičemž ani aplikační praxe poskytovatelů dotace (žalovaného) nemůže být excesivní či svévolná, kdy žalovaný musí především dbát na to, aby při skutkově shodných nebo podobných případech nevznikaly nedůvodné rozdíly.

S ohledem na výše uvedené došlo v důsledku jednání žalovaného k nezákonnému zásahu, který byl zaměřen přímo proti žalobkyni, a na základě kterého byla žalobkyně přímo zkrácena na svých právech, jež spočívají nejen v legitimním očekávání žalobkyně, že žalovaný bude ve své rozhodovací praxi konstantní, ale i ve schopnosti žalobkyně dostat řádného a včasného naplnění účelu Projektu, zahrnující oprávnění žalobkyně požádat žalovaného o schválení podstatné změny Projektu při dodržení postupu uvedenému v Příručce. Nezákonný zásah žalovaného tak z pohledu žalobkyně započal již v prosinci 2014, avšak dokonán byl až finálním rozhodnutím žalovaného v předmětné záležitosti, a to ke dni 14.3.2016, přičemž žalobkyně se o nezákonnosti zásahu skutečně dozvěděla až ze znění Rozhodnutí o Námitkách, které jí bylo doručeno dne 22.3.2016.

Z procesní opatrnosti žalobkyně současně uvedla, že Rozhodnutím o Námitkách byla zkrácena přímo na svých právech, kdy v důsledku Rozhodnutí o Námitkách nebudou náklady, které by jinak byly prokazatelně způsobitelné výdaji, proplaceny v plné výši. De facto se tak jedná s konečnou platností o ponížení rozsahu dotačních prostředků, které mohly být v rámci Projektu ze strany žalobkyně čerpány, a to přesto, že žalobkyně neporušila zákon, ani

podmínky stanovené Rozhodnutím o poskytnutí dotace včetně pravidel způsobilosti výdajů, v důsledku čehož byla žalobkyně jednáním žalovaného nade vší pochybnost finančně poškozena.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na nepřipustnost žaloby. Situace, kdy žalobkyně žaluje daný případ alternativně dvěma typy správních žalob s tím, že se tyto žalobní typy liší a nadto se navzájem vylučují, je nepřipustná. Žalovaný se domnívá, že záměrem žalobkyně mohlo být žalovat in eventum žalobou proti rozhodnutí správního orgánu pro případ, že by soud postup žalovaného jako nezákonný zásah neposoudil.

Žalovaný je přesvědčen, že se v předmětném případě nemohl dopustit nezákonného zásahu vůči žalobkyni. Žalobkyně požádala tzv. Oznámením o podstatných změnách v projektu ze dne 3.6.2015 žalovaného o schválení zásadní změny v projektu. Žalovaný žádost o změnu rozhodnutí posoudil a následně vydal „Vyjádření ke změně rozhodnutí č. 0061/02/01“ ze dne 18. 11. 2015, kterým žalobkyni oznámil, že se rozhodl jeho žádosti nevyhovět. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 9 Ads 83/2014-46 platí, že vyrozumění o nevyhovění žádosti o poskytnutí dotace (resp. o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace) je třeba považovat za správní rozhodnutí v materiálním smyslu. Žalovaný k tomuto uvádí, že žalobkyni řádně vyrozuměl právě Vyjádřením ke změně rozhodnutí č. 0061/02/01“ ze dne 18.11.2015, které materiálně splňuje požadavky kladené na správní rozhodnutí (zejména je podrobně odůvodněno), a je jako rozhodnutí v materiálním smyslu žalovatelné. S ohledem na skutečnost, že vyrozumění o nevyhovění žádosti má povahu správního rozhodnutí v materiálním smyslu, žalobkyně se měla proti tomuto rozhodnutí bránit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu v řádné zákonné lhůtě, tedy do dvou měsíců od doručení vyrozumění o nevyhovění žádosti. Žalovaný je tak toho názoru, že žalobce toto vyrozumění o nevyhovění žádosti účelově nenapadá, neboť byla vůči tomuto řádná zákonná lhůta pro podání žaloby již promeškána a žaloba by tak byla odmítnuta pro opožděnost.

Žalobkyni napadený dopis PhDr. Mgr. V. V., Ph.D., ze dne 14.3.2016 pak nelze považovat za úkon správního orgánu z předcházejícího řízení, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobkyně dle ust. § 65 s.ř.s. Žalovaný zde shledává nedostatek žalobní legitimace a žaloba by proto měla být odmítnuta jako nepřipustná. Nejedná se tedy o úkon, který by bylo možné považovat ve smyslu zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, za správní rozhodnutí. Takové úkony jsou podle § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. ze soudního přezkumu vyloučeny. Jediným rozhodnutím, které upravuje práva a povinnosti žalobkyně, je právě vyrozumění o nevyhovění žádosti.

Nad rámec výše uvedeného pak žalovaný ke skutkovým okolnostem případu stručně uvedl, že při realizaci Projektu nad rámec původního rozhodnutí o poskytnutí dotace vznikla potřeba vybudování tzv. předmontážní haly. Celý proces komunikace mezi žalobkyní a žalovaným o pořízení této předmontážní haly v rámci projektu započal již v říjnu roku 2012, kdy žalobkyně zaslala žalovanému k připomínkám tzv. Oznámení o podstatných změnách v projektu ze dne 2.10.2012. Žalobkyně v návaznosti na toto oznámení obdržela vyjádření žalovaného ze dne 26.10.2012, kterým řešení předmontážní haly prozatím odložil, přičemž předmětem tohoto vyjádření byla i žádost o doplnění příloh a o vysvětlení, z jakých prostředků v rozpočtu bude odhadovaná požadovaná částka 65.000.000,- Kč uhrazena. Tyto připomínky žalobce postupně vypořádal a v srpnu 2014 zaslal žalovanému další tzv. Oznámení o podstatných změnách ze dne 1.8.2014, v rámci kterého již žádal o přesun finančních prostředků na realizaci předmontážní haly v rámci jednotlivých kapitol rozpočtu s tím, že jako odhadovaná cena za pořízení předmontážní haly byla uvedena částka ve výši 35.000.000,- Kč. Žalobkyně neuvedla, zda je do této částky zahrnuta i daň z přidané hodnoty.

Žalovaný pak s odkazem judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 32 Odo 835/2002) předpokládal, že se jedná o cenu, do které je již daň z přidané hodnoty započtena. Žalovaný tedy žádosti žalobkyně vyhověl a vydal „Vyjádření ke změně projektu reg. č. CZ.1.05/1.1.00/02.0061“ ze dne 16.12.2014, kterým žádost žalobkyně o tuto podstatnou změnu schválil. Žalobkyně proti schválené změně v projektu nikterak nebrojila a až s časovým odstupem zaslala žalovanému dopis nazvaný „Revize rozhodnutí o realizaci změny Projektu- Předmontážní hala“ ze dne 3.6.2015, jehož přílohou byla právě tzv. Oznámení o podstatných změnách v projektu ze dne 3.6.2015 (dále také jen „2. žádost o změnu rozhodnutí“). Žalovaný však se změnou navrhouvanou žalobkyní ve 2. žádosti o změnu rozhodnutí nesouhlasil a z toho důvodu vydal předmětné vyrozumění o nevyhovění žádosti. V reakci na vyrozumění o nevyhovění žádosti žalobkyně zaslala žalovanému dopis nazvaný „Námítky k vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01“ ze dne 8. 12. 2015. Na tyto námítky žalovaný reagoval napadeným dopisem ze dne 14. 3. 2016, kterým na podání žalobkyně odpověděl a svůj postoj blíže vysvětlil.

Je zcela na zvážení poskytovatele dotace, zda žádosti příjemce dotace vyhová. Žalovaný jako poskytovatel dotace má povinnost zachovávat rovný přístup vůči všem příjemcům dotací a dodržovat zásadu zákazu diskriminace. Je tedy zřejmé, že argument žalobkyně, že tento dle jejího tvrzení neunese značné finanční výdaje, které jí nevyhověním její žádosti vzniknou, nemůže být při rozhodování žalovaného o změně rozhodnutí o poskytnutí dotace bráno v potaz, naopak by finanční rozsah projektu neměl mít na rozhodování žalovaného žádný vliv. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem i s metodickou dokumentací k operačnímu programu.

Žalobkyně v replice uvedla, že v rámci projektu prokazatelně vznikly úspory, jež mohou být využity plně v souladu s účelem projektu, konkrétně pak na financování výstavby předmontážní haly, kterou sám žalovaný označil pro úspěch a otevření centra excelence za významnou. Žalovaný svým nezákonným zásahem brání žalobkyni využít jí na základě Rozhodnutí o poskytnutí dotace č. 0061/02/01, č.j. 26310/2009-45, ze dne 2. 8. 2011, ve znění pozdějších dodatků, již přidělených finančních prostředků, na které má při dodržení podmínek zákona a Rozhodnutí o poskytnutí dotace právní nárok, čímž jí i fakticky bezdůvodně brání použít dotační prostředky na prokazatelně naplnění účelu dotačního projektu, a je tak zasahováno v rozporu s ust. čl. 11 Listiny základních práv a svobod do vlastnického práva žalobkyně.

Žalobkyně současně poukázala na skutečnost, že žalovaný v rámci daného projektu definitivně materiálně rozhoduje o právech a povinnostech žalobkyně vyřízením žalobkyni podaných námitek, což je postup, jenž sám žalovaný jakožto poskytovatel dotace v rámci dotačních podmínek stanovil (viz Příloha č. 30 příruček pro žadatele a příjemce OP VaVpI - Postup pro řešení námitek žadatele/příjemce). Žalobkyně jakožto příjemce dotace se přitom může pohybovat výhradně v legálním prostoru, který jí žalobkyně (poskytovatel dotace) těmito dotačními podmínkami vymezila. Případné nejasnosti, nesrovnalosti či neúplnosti dotačních podmínek však nemůžou jít k tíži žalobkyně. Stejně tak jako nesprávné poučení žalobkyně žalovaným o opravném prostředku (viz náleznost Ustavního soudu sp.zn. IV. ÚS 3476/2011).

S ohledem na skutečnost, že veškeré výdaje vynaložené žalobkyní v souvislosti s výstavbou tzv. předmontážní haly byly použity zcela v souladu s účelem dotace a s cílem dosáhnout řádně a včas naplnění projektu, při dodržení zákona a všech právních předpisů, žalobkyně neshledala žádný důvod pro bránění jejich uvolnění z dotačních prostředků (ze vzniknuvších úspor v rámci projektu) ze strany žalovaného, kdy se fakticky jedná pouze o

odmítnutí administrace alokování zdrojů v rámci jednotlivých kapitol rozpočtu projektu, potažmo o bránění využití úspory vytvořenou žalobkyní v rámci projektu. Stanovisko žalovaného (resp. podmínka určená žalovaným při schválení změny projektu v roce 2014) ohledně maximální přípustné výše finančních prostředků, jež mohou být přesunuty v rámci rozpočtu projektu (35 mil. Kč), pokládá žalobkyně z důvodu předchozího, výše nastíněného, vadného a nezákonného postupu žalovaného za nicotné.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Oznámením o podstatných změnách v projektu s registračním číslem CZ.1.05/1.1.00/02.0061 ze dne 1.8.2014 žalobkyně oznámila změnu v rozpočtu projektu. V bodu 2. tohoto oznámení uvedla, že „*Přesun prostředků z reinvestic položka 9.2. a 9.5. do nově vytvořené položky na předmontážní halu 2.3.7. Odhadovaná suma je 35 mil. Kč, přesná částka bude upřesněna až v okamžiku dokončení výběrového řízení. V současné době žádáme pouze o schválení přesunu bez udání přesné částky. Veškeré detailně zpracované materiály k předmontážní hale Vám byli již v minulosti poskytnuty.*“

V příloze 2 Oznámení žalobkyně k přesunu prostředků ze mzdových výdajů na předmontážní halu uvedla, že se celkově předpokládá rozpočet na předmontážní halu 35 mil. Kč. Přesná cena bude známa až po dokončení výběrového řízení. Částka přesunu ze mzdových prostředků je o 3,932 mil. nižší čímž se kompenzují již realizované výdaje stavebního charakteru vykázané a schválené v technologickém rozpočtu. Tato část prostředků je použita na posílení kapitoly 2.5.11. Prostředky ve výši 3,932 mil. Kč jsou do položky předmontážní hala vzaty z kapitoly 2.3.3. a 2.3.6. Přesun z kapitoly 9.1. do kapitoly 2.3.7. v částce 25.547.000,- Kč, z kapitoly 9.5. do kapitoly 2.3.7. v částce 5.520.105,69 Kč.

Na základě výše uvedeného Oznámení žalovaný vydal dne 16.12.2014 Vyjádření ke změně projektu č.j. 26310/2009-440-34, kterým v bodu 1. schválil výstavbu Předmontážní haly, v bodu 2 schválil povolení přesunu finančních prostředků do nové položky rozpočtu - Předmontážní hala 2.3.7. za podmínky že „*Projekt může z kapitoly 9. převést na předmontážní halu maximálně 35 mil. Kč. Tento limit vychází z odhadované výsledné ceny předmontážní haly, jež doložil příjemce v Oznámení o podstatné změně. Projekt nebude moci v budoucnu navyšovat položku 9. Osobní výdaje převodem úspor z ostatních kapitol položkového rozpočtu, jelikož nyní deklaruje, že finance v kapitole 9. jsou plně dostačující a tudíž je možné část financí využít na výstavbu předmontážní haly. Po vysoutěžení zakázky na výstavbu předmontážní haly má projekt povinnost požádat o podstatnou změnu, konkrétně o přesun finální částky, která nepřesáhne uvedenou sumu ve výše uvedené podmínce, tj. 35 mil. Kč. V případě, že tyto prostředky nebudou stačit na pokrytí předmontážní haly, budou zbývající náklady hrazeny z vlastních prostředků příjemce, tzn., že budou v rámci projektu ELI promítnuty jako nezpůsobilé výdaje.*“

Na základě Oznámení o podstatných změnách v projektu, předloženého žalobkyní dne 9.6.2015, č.j. FZU/ELI-836/2015, ve kterém požadovala přezkoumání původního stanoviska k výstavbě předmontážní haly a uznání za způsobilý výdaj i DPH, vydal žalovaný dne 18.11.2015 Vyjádření ke změně rozhodnutí č. 0061/02/01, kterým neschválil úpravu rozpočtu (navýšení rozpočtu) na předmontážní halu. Ve Vyjádření uvedl, že příjemci byla z pohledu způsobilosti výdajů stanovena podmínka, že tato částka nemůže přesáhnout 35 mil. Kč a že veškeré náklady přesahující výši 35 mil. Kč, tedy částku, kterou příjemce předložil v rámci původního Oznámení o podstatné změně projektu, budou z pohledu financování OP VaVpI vnímány jako nezpůsobilé. V rámci původního Oznámení příjemce uvedl, že odhadovaná suma je 35 mil. Kč, bez udání faktu, zda se jedná o sumu s DPH či bez DPH. ŘO OP VaVpI

vycházel také z přílohy č. 4 k původnímu Oznámení o podstatné změně, kde byly vyčísleny tři varianty – výstavba vlastní předmontážní haly, pronájem skladu a plný outsourcing. U varianty výstavby vlastní předmontážní haly byly uvedeny náklady ve výši 33.199.343,27 Kč, bez udání informace, zda je cena uvedena s DPH či bez DPH. Obdobná suma byla uvedena i ve všech doplňujících podkladech, vč. Přílohy č. 1 *Rozpočet projektu*. Vzhledem k tomu, že v rámci projektu je příjemci uznána způsobilá DPH ve výši 100 %, předpokládal ŘO OP VaVpI, že daná suma, uvedená též v rozpočtu projektu (kde jsou všechny kapitoly uvedeny včetně DPH) zahrnuje všechny potřebné výdaje. Tento výklad potvrzuje i konstantní judikatura soudů, která se drží názoru, že není-li uvedena informace o ceně ohledně započtení DPH, má se za to, že taková cena je již včetně DPH. Dle nově doloženého Oznámení o podstatné změně příjemce uvádí, že potřebná suma je 35.219.967,00 Kč bez DPH, tj. 42.616.160,00 Kč s DPH (přičemž příjemce je nekonzistentní v předpokládaných výdajích, neboť v oficiálním doprovodném dopise uvádí celkovou potřebnou sumu 41.205.862,00 Kč bez DPH, tj. 49.859.093,00 Kč), a to bez udání objektivních a nepředvídatelných příčin, které vedly k uvedenému navýšení potřebných finančních prostředků. Současně příjemce neuvádí, v jakých kapitolách rozpočtu projektu dochází k úsporám, jež by mohly být na toto navýšení užity. Nelze tedy schválit požadovanou změnu v rozpočtu, neboť uvedené navýšení ceny nespĺňuje podmínku, se kterou byla původní změna schválena, a není podloženo žádnými novými, objektivními a nepředvídatelnými příčinami. Skutečnost, že na straně příjemce došlo k nesprávnému vypočtení předpokládané ceny, není dostačující důvod, který by ŘO OP VaVpI opravňoval k revizi svého vlastního závazného stanoviska.

Žalobce proti výše uvedenému vyjádření podal v souladu s Přílohou č. 30 příruček pro žadatele a příjemce OP VaVpI dne 8.12.2015 námitku. Rozhodnutím žalovaného jako ŘO ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, nebyla shledána námitka důvodnou. Žalovaný rozhodnutí dále odůvodnil mimo jiné tak, že je nutné zdůraznit, že příjemce s ŘO jakožto poskytovatelem dotace v rámci svých žádostí jedná o výši poskytnuté dotace, resp. o výši prostředků dotace, které mají být ze strany ŘO uvolněny. Proto nemůže obstát názor příjemce, že ŘO předkládal údaje pouze o výši ceny díla bez DPH, na které požaduje poskytnutí dotace, přičemž ale požaduje poskytnutí dotace v ceně díla včetně DPH, kterou si má ŘO stanovit sám. Takové tvrzení ŘO odmítá. S ohledem na to, zcela oprávněně, ŘO odsouhlasil a alokoval pouze částku požadovanou příjemcem. ŘO s ohledem na výše uvedené ve věci maximální výše částky alokované na předmontážní halu trvá na svém původním stanovisku.

Na jednání soudu konaném dne 24.5.2017 žalobkyně odkázala na svá podání, zrekapitulovala skutkový stav a setrvala na své právní argumentaci. Žalovaný taktéž odkázal na svá písemná podání, setrval na svém vyjádření a konstatoval, že na poskytnutí dotace není právní nárok s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 8 A 116/2016. Navrhl žalobu pro nepřípustnost odmítnout, popř. pro nedůvodnost zamítnout.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobkyně se v dané věci domáhá soudní ochrany primárně žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s.ř.s., in eventum žalobou proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s.ř.s.

Soudní řád správní v ust. § 4 odst. 1 konstruuje čtyři základní žalobní typy, jejichž prostřednictvím se žalobce může domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv v

oblasti veřejné správy. Jsou jimi žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle ust. § 65 a násl. s.ř.s., žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle ust. § 79 a násl. s.ř.s., žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. a kompetenční žaloba podle ust. § 97 a násl. s.ř.s. Jednotlivé žalobní typy mají relativně samostatnou procesní úpravu, která se vyznačuje specifickými podmínkami řízení, jakož i povahou přípustného žalobního petitu, a to v přímé vazbě na povahu jednání správního orgánu, které bylo žalobou napadeno.

Jednotlivé žalobní typy se vzájemně doplňují a nejsou volně zaměnitelné. Není v dispozici účastníka řízení volit, který z žalobních typů považuje za výhodnější, a jaké řízení bude iniciovat. Určujícím kritériem pro volbu žalobního typu totiž není žalobcova procesní taktika, nýbrž povaha jednání správního orgánu, proti kterému žaloba směřuje.

V řízení o ochraně před nezákonným zásahem se může domáhat ochrany proti tomuto zásahu nebo určení, že zásah byl nezákonný: trvá-li zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, soud žalovanému zakáže pokračovat v porušování žalobcova práva, a přikáže mu obnovit stav před zásahem, je-li to možné (srov. ust. § 82 ve spojení s ust. § 87 odst. 2 s.ř.s.).

Podle ust. § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“

Postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle ust. § 82 s.ř.s. je dáno jeho tvrzením. Citované ustanovení vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a umožnil soudu ve věci vydat meritorní rozhodnutí, tj. výrok směřující k ochraně veřejného subjektivního práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2008, čj. 8 Aps 6/2007-247).

Aby mohl soud přikročit k meritornímu přezkumu zásahové žaloby, musí žalobce tvrdit, že byl 1) přímo zkrácen na svých právech 2) zásahem správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo.

Legislativní zkratka „zásah“ je v ust. § 82 s.ř.s. vymezena relativně obecně a široce; přesná definice není ani možná, neboť pod pojem „zásah“ lze podřadit velké množství faktických úkonů, k jejichž provádění mají správní orgány zákonné zmocnění. Jde o úkony neformální, pro které nemusí být stanovena konkrétní pravidla, například faktické pokyny (typicky v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd. Pod legislativní zkratku „zásah“ spadá i neformální donucení, pokud není pokyn či příkaz respektován (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3.6.2004, čj. 2 Afs 17/2003-54). Neformálnost a fakticita úkonů správních orgánů, které lze podřadit pod legislativní zkratku „zásah“, je v ust. § 82 s.ř.s. vyjádřena tak, že zásah správního orgánu „není rozhodnutím“. Rozhodnutím se v obecné rovině rozumí do určité míry formalizovaný projev vůle správního orgánu, který obsahuje zákonem stanovené náležitosti (srov. ust. § 68 správního řádu), a který bude zpravidla vydán v písemné podobě

(srov. Blažek, T. a kol.: Soudní řád správní – online komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014).

Aby žaloba na ochranu před nezákonným zásahem dostála požadavkům uvedeným v ust. § 82 s.ř.s. a mohla být věcně projednatelná, musí z jejích tvrzení být zcela jednoznačné, že směřuje proti zásahu správního orgánu, který není rozhodnutím. Je pojmově vyloučeno, aby soud v řízení o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu podle ust. § 82 a násl. s.ř.s. meritorně rozhodoval o situaci, se kterou procesní předpis výslovně počítá a kterou vyhrazuje správnímu rozhodnutí.

S tím koresponduje ust. § 85 s.ř.s. v části věty před středníkem. Podle tohoto ustanovení je žaloba na ochranu před nezákonným zásahem nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky. Judikatura Nejvyššího správního soudu z této formulace ustáleně dovozovala, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je pouze subsidiárním prostředkem ochrany v případech, kdy žalobce nemá k dispozici žádné jiné právní prostředky (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26.7.2007, sp.zn. 2 Aps 2/2007).

Podle ust. § 85 účinného do 31.12.2011 byla zásahová žaloba nepřipustná, bylo-li možné se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky nebo domáhal-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný. Zřetelně tak vyplývaly dva na sobě relativně nezávislé důvody nepřipustnosti zásahové žaloby – možnost domáhat se nápravy jinými právními prostředky a „pouhá“ určovací zásahová žaloba, která nekorespondovala požadavku na trvání takového zásahu nebo jeho důsledků nebo hrozby jeho opakování (§ 82 s.ř.s.). Novelou provedenou zákonem č. 303/2011 Sb. bylo přeformulováno ust. § 82 s.ř.s. a doplněno o oprávnění brojit proti zásahu též žalobou na určení jeho nezákonnosti. Současně bylo pozměněno i ust. § 85 s.ř.s. o nepřipustnosti zásahové žaloby tak, že nadále je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

Zatímco tedy předchozí právní úprava obsahovala dva samostatné předpoklady nepřipustnosti zásahové žaloby (subsidiarita a určovací žaloby), po novele již ust. § 85 počítá pouze s prvním z nich a výslovně (ne zcela šťastně) vyjadřuje, že druhý z nich již neplatí. Princip subsidiarity zásahových žalob tak není novelou účinnou od 1. 1. 2012 dotčen a nadále platí i u určovacích zásahových žalob (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2016, č.j. 5 Afs 208/2016-25).

Domáhá-li se žalobce určení nezákonnosti zásahu, avšak za zásah považuje procesní situaci, ve které právní předpis předpokládá vydání rozhodnutí, nelze takovou žalobu meritorně projednat s poukazem na subsidiaritu zásahových žalob. Smyslem soudního přezkumu nezákonných zásahů je totiž mimo jiné možnost vyslovit zákaz pokračovat v porušování práv. Závěr o nezákonnosti správního rozhodnutí skrze řízení o určení nezákonnosti zásahu by narážel na zásadu presumpce správnosti správních aktů, podle které vyvolává správní rozhodnutí účinky a považuje za správné a zákonné, dokud není zrušeno zákonem stanoveným způsobem. Efektivní ochranu proti účinkům správních rozhodnutí soud může poskytnout výhradně v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž je nadán pravomocí napadené rozhodnutí zrušit. Na tom nic nemění, pokud není rozhodnutí vyhrazeno samostatnému přezkumu, ale jeho spornost je případně přezkoumávána až v řízení o rozhodnutí ve věci samé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12.2015, č.j. 8 Azs 144/2015-30).

Ve světle výše uvedených závěrů o subsidiaritě zásahové žaloby, aplikované na projednávanou věc, dospěl soud k závěru o nepřipustnosti žaloby žalobkyně, kterou se domáhala určení nezákonnosti zásahu žalovaného, spočívajícího v nedodržení podmínek stanovených v Příručce pro příjemce OP VaVpI a nerespektování základních zásad činnosti správních orgánů stanovených v ust. § 2 až 8 správního řádu, které dle tvrzení žalobkyně vyústilo Rozhodnutím o Námitkách ze dne 14.3.2016. Je tomu tak z toho důvodu, že soud shledal Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, o neschválení úpravy rozpočtu na předmontážní halu, jakož i Rozhodnutí o nedůvodnosti námitek ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 a násl. s.ř.s.

Rozhodnutí je třeba chápat v materiálním smyslu jako jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení, bez ohledu na to, zda mělo příslušnou formu nebo bylo vydáno v řádném (či vůbec nějakém) řízení. Judikatura totiž pro účely posouzení, zda bylo či nebylo vydáno „rozhodnutí“ ve smyslu ust. § 65 s.ř.s., považuje za rozhodnutí i akty, které nejsou formálně označeny jako rozhodnutí.

K takovému názoru se přiklonil i Ústavní soud v usnesení ze dne 28.2.2002, sp.zn. IV. ÚS 233/02, kde konstatoval, že: *„Při posuzování otázky, zda v konkrétní věci bylo či nebylo vydáno ‚pravomocné rozhodnutí‘ (tj. právní akt složený - v klasické podobě - z výrokové části, odůvodnění a poučení o opravném prostředku), Ústavní soud vycházel z toho, že pojem ‚rozhodnutí‘ je označením technickým a že je třeba k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu a nikoliv formy. Není rozhodující, jak správní orgán svůj akt označil nebo případně věc vyřídil toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím, např. bez odůvodnění či poučení o opravném prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Takový akt může být podroben rovněž soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou, neboť právě tato skutečnost může vést ke zrušení takového ‚rozhodnutí‘.“*

Shodně i Nejvyšší správní soud se již v usnesení ze dne 22.5.2003, č. j. 6 A 95/2002 - 26, jasně přiklonil k materiálnímu pojetí pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., které pak potvrdil v řadě dalších rozhodnutí. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005, č. j. 6 A 25/2002-42, uvedl: *„Pojem rozhodnutí vymezuje pro řízení o žalobě § 65 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se jedná o úkon správního orgánu [viz § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti žalobce. Rozhodnutí je tedy vymezeno materiálními znaky; je proto nevýznamné, zda je úkon správního orgánu jako rozhodnutí výslovně označen a zda má zákonem předepsanou formu či nikoliv (posléze uvedená otázka je relevantní až při posuzování merita).“* Toto materiální pojetí sice mírně korigoval ve výše citovaném usnesení rozšířeného senátu ze dne 16.11.2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18.9.2012, č. j. 2 As 86/2010-76. V následném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19.8.2014, č.j. 6 As 68/2012-47, tyto přístupy vyjádřené v různých rozhodnutích rozšířeného senátu shrnul tak, že za rozhodnutí ve smyslu § 65 s.ř.s. je třeba pokládat vrchnostenský akt, mající konkrétního individualizovaného adresáta, jemuž tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje konkrétní práva, byl vydán v řízení upraveném právními předpisy správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci a byl vyjádřen navenek. Do této judikatury plně zapadá i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.5.2006, č. j. 1 Afs 147/2005-107, v němž Nejvyšší správní soud připustil věcný přezkum neformálního přípisu Ministerstva financí, které jím sdělilo politické straně, že jí nevyplatí příspěvek na činnost. Podle Nejvyššího správního soudu byl i takový přípis

faktickým negativním správním rozhodnutím ve smyslu § 65 s.ř.s., jak plynulo z předchozí judikatury i literatury: „V této souvislosti je vhodné připomenout ustálenou judikaturu správních soudů i Ústavního soudu, stejně jako náhled doktrinální, podle níž pojem ‚rozhodnutí‘ je označením technickým a je nutno k němu vždy přistupovat z hlediska jeho obsahu, a nikoliv formy. ‚Nevadí, že správní orgán popřípadě vyřídil věc toliko neformálním přípisem (či formálně nedokonalým rozhodnutím bez odůvodnění či poučení o oprávněm prostředku) v domnění, že není jeho povinností vydat rozhodnutí v určité procesní formě. Stejně tak může být akt podroben soudnímu přezkumu, i když jeho tvorba případně vůbec neproběhla předpokládanou zákonnou procedurou.‘ (Bureš - Drápal - Mazanec: Občanský soudní řád. Komentář. 5. vydání, C. H. Beck, Praha 2001, str. 1041 - 1042). Není tedy podstatné, jak je příslušné rozhodnutí označeno (rozhodnutí, usnesení, rozsudek, jmenování, výměr, příkaz atd.), nýbrž skutečnost, že orgán veřejné moci tímto svým aktem autoritativně a pravomocně zasáhl do právní sféry navrhovatele, tj. tímto rozhodnutím došlo ke vzniku, změně nebo zániku oprávnění a povinností fyzické nebo právnické osoby.‘ (Srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 16/96, in: Sb. ÚS, sv. 7, str. 327 a 328, z novější judikatury obdobně usnesení sp. zn. IV. ÚS 233/02, Sb. ÚS, sv. 27, str. 337 a násl.). Lze tedy učinit závěr, že pojem ‚rozhodnutí‘ je třeba chápat jako jakýkoliv individuální právní akt vydaný orgánem veřejné moci z pozice jeho vrchnostenského postavení. Námitky stěžovatele, že předmětná rozhodnutí neměla příslušnou formu a nebyla vydána v žádném procesu, se v tomto světle jeví jako zcela liché. Proti nim lze dokonce namítnout, že potřeba soudního přezkumu faktických správních rozhodnutí je ještě intenzivnější právě tam, kde správní orgán nepostupuje předem stanoveným a předvídatelným způsobem podle příslušného procesního předpisu.“

Po posouzení obsahu Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, o neschválení úpravy rozpočtu na předmontážní halu, dospěl soud k závěru, že se jedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s., a to bez ohledu na to, že úkon žalovaného je představován formou vyjádření/stanoviska. Přípustnost soudního přezkumu tohoto rozhodnutí lze analogicky dovodit s odkazem na přípustnost soudního přezkumu rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno žádosti o poskytnutí dotace. K této problematice se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 30.9.2015, č.j. 9 Ads 83/2014, kde uvedl, že „Doslovný výklad rozpočtových pravidel tedy jednoznačně svědčí tomu, že vyluka ze soudního přezkumu se vztahuje pouze na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci vyhověl. Na taková rozhodnutí, jimiž poskytovatel žádosti nevyhověl (resp. pokud vyhověl jen částečně, v rozsahu částečného nevyhovění), se obecné předpisy o správním řízení vztahují a není vyloučeno jejich soudní přezkoumání (§ 14 odst. 5 a contrario). ... Rozhodnutí, jímž poskytovatel dotační žádosti nevyhověl, je s to citelně zasáhnout do právní sféry žadatele.“

Soud proto postupoval podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. a žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného ve výroku I. rozsudku pro nepřípustnost ve smyslu ust. § 85 s.ř.s. odmítl.

Žalobkyně ve svém podání spolu s žalobou na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného dále alternativně podala žalobu na ochranu proti rozhodnutí správního orgánu, konkrétně proti rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84. V replice žalobkyně tento alternativní petit opravila na petit eventuální.

Co se týče druhů žalobních petitů, civilněprocesní nauka rozlišuje žalobní petit jednoduchý a složený. Zvláštními případy složeného petitu jsou pak takové, v nichž více

nároků je uplatňováno eventuálně nebo alternativně. O eventuální petit jde tam, kde se žalobce domáhá určitého plnění a zároveň pro případ (in eventum), že by toto primární plnění nebylo možno přisoudit pro nemožnost plnění, požaduje plnění jiné. Alternativní petit se uplatní tam, kde podle hmotného práva má právo volby mezi dvěma plněními dlužník. Nezvolí-li žalovaný některou alternativu během řízení, uloží soud v rozsudku alternativně obě plnění, protože volbu je možno provést až do doby případného výkonu rozhodnutí; zvláštním druhem petitu je pak ještě dále tzv. alternativa facultas (Winterová, A., Macková, A. a kol., *Civilní právo procesní. První část - Řízení nalézací*. Praha: Linde, 2014. 200-201s.). Jelikož se však jedná o dělení žalobních petitů v procesu civilním, nelze je beze zbytku převzít a aplikovat v soudním řízení správním. Alternativní petit, jak jej žalobkyně v žalobě výslovně označila, jakož i tzv. alternativa facultas, jsou v soudním řízení správním pojmově vyloučeny, neboť žalobce a žalovaný se nenachází v postavení věřitele a dlužníka. V soudním řízení správním tak připadá v úvahu petit eventuální; soudní řád správní nebrání tomu, aby petit byl jako eventuální formulován. Žalobkyně sice ve svém prvotním podání soudu označila petit za alternativní, avšak soud, posuzující podání podle jeho obsahu, shledal, že se ze strany žalobkyně jedná o petit eventuální, neboť žalobu proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně z procesní opatrnosti, pokud by bylo rozhodnutí žalovaného o námitkách soudem vyhodnoceno jako rozhodnutí dle ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního. Totožnou situaci se zabýval se zaměřením na výši soudního poplatku i Nejvyšší správní soud, který ve svém rozsudku ze dne 9.12.2015, č.j. 10 Afs 151/2015-27, konstatoval, že „*Jinak tomu je ovšem v situaci, kdy se žalobce domáhá „eventuálním“ návrhem rozhodnutí ve formě dvou různých žalobních typů, typicky proto, že si není jist, jaký žalobní typ má správně zvolit. Ve správním soudnictví se žalobní petitely s kumulativními požadavky, co se týče různých žalobních typů, neřídí stejnými zásadami jako v civilním řízení. Podal-li tedy žalobce fakticky dvě různé žaloby jedním podáním, například nečinností a zásahovou žalobu (soud rozhoduje o návrhu, jak jej žalobce učiní, a ten je dán petitem), nemůže si soud vybírat, o kterém návrhu rozhodne, a o kterém nikoliv. Naopak, musí rozhodnout o všech návrzích (srov. např. rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2004, čj. 6 Ans 1/2003-101, č. 652/2005 Sb. NSS, ze dne 27. 4. 2006, čj. 4 Aps 3/2005-65, nebo ze dne 26. 4. 2010, čj. 8 Ans 5/2008-121, resp. nedávný rozsudek ze dne 25. 5. 2015, čj. 6 As 255/2014-42, bod 20, squat Milada).*“

Soud se proto dále zabýval, zda jsou dány podmínky řízení pro věcné projednání žaloby proti rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84.

Městský soud v Praze již výše uzavřel, že Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, o neschválení úpravy rozpočtu na předmontážní halu, je rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Důležité je v dané věci vyřešení otázky, zda žaloba žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. s.ř.s. měla směřovat proti tomuto Vyjádření, či proti rozhodnutí žalovaného o námitkách ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, jak učinila žalobkyně. K vyřešení této otázky je stěžejní posouzení charakteru námitek, které žalobkyně proti Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, o neschválení úpravy rozpočtu na předmontážní halu, podala.

Podle Přílohy č. 30 příruček pro žadatele a příjemce OP VaVpI Postup pro řešení námitek žadatele/příjemce: „*Vzhledem k tomu, že hodnocení a výběr předložených Projektových žádostí a následná administrace projektů v realizaci je velmi složitý proces..., může nastat situace, kdy vzniknou na straně žadatele/příjemce pochybnosti o správnosti postupu ŘO OP VaVpI nebo o posouzení vzniklých situací ze strany ŘO OP VaVpI (typicky*

např. o posouzení navržených změn v projektu...). Žadatel /příjemce je v takových případech oprávněn podat námitku proti postupu nebo proti posouzení dané situace ŘO OP VaVpI, a to písemně prostřednictvím svého statutárního orgánu ve lhůtě 15 kalendářních dnů od okamžiku, kdy žadatel/příjemce obdrží příslušné vyrozumění ŘO OP VaVpI nebo je informován o procesním či věcném kroku ŘO OP VaVpI, se kterým nesouhlasí. ... ŘO OP VaVpI vždy žadatele/příjemce písemně informuje o vyřízení podané námitky. Žadatel/příjemce je v odpovědi na námitku vždy upozorněn, že podá-li tutéž námitku opakovaně, ŘO již dále námitku odloží a přezkoumávat ji nebude. Vyřízení námitky nelze považovat za správní rozhodnutí ve smyslu příslušných právních předpisů upravujících správní řízení.“

Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 30.11.2016, č.j. 6 Afs 2/2016-50, zabýval charakterem předmětných námitek, které posuzoval ve vztahu k Oznámení o snížení dotace. Zde konstatoval, že „*Městský soud nepřihlédl dostatečně k tomu, že dle dotčené právní úpravy vůbec postup nepodléhal ani obecným předpisům o správním řízení, nebylo proto možné v pravém slova smyslu hovořit o „jednostupňovém řízení“, toliko o tom, že zákon nestanovil žádný opravný prostředek. Svým výkladem pak zasáhl za dané procesní situace a vývoje judikatury do legitimního očekávání stěžovatelky, že její věc bude meritorně posouzena, pakliže žalobu proti zásahu (tzn. jeden z možných prostředků ochrany) podala včas. ... Závěr, že institut námitek byl zakotven jen v dotačních pravidlech (v příloze č. 30 Příručky) a příjemce musí žalovat původní rozhodnutí o pozastavení výplaty dotace, a pokud mu v důsledku podání námitek a rozhodování o nich uplynula lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí o pozastavení výplaty dotace, bude žaloba odmítnuta pro opožděnost, nemůže obstát. I když je takové řešení v souladu s obecnými principy soudního řádu správního, neboť podmínkou pro podání žaloby není vyčerpání jiných prostředků ochrany, než které vyplývají ze zákona, nelze v daném případě vzhledem ke shora uvedenému dovozovat, že příjemci dotace mělo být zřejmé, že se měl soudně bránit hned, zvláště když rozpočtová pravidla před novelou provedenou zákonem č. 25/2015 Sb. (novela účinná od 20. 2. 2015) použití správního řádu vylučovala a žádné speciální opravné prostředky nestanovila. Naopak je pochopitelné, že příjemce vyčerpá všechny možnosti obrany, které má k dispozici a které mu samotné dotační podmínky nabízí, zvláště pak, jestliže zákon výslovně soudní ochranu vylučuje. Požadavek, aby se adresát aktů orgánu veřejné moci při nejednoznačnosti právní úpravy bránil hned pouze z procesní opatrnosti, není přiměřený. Pokud je mu správním orgánem umožněno podat proti informaci o nevyplacení části dotace námitku, nabízí se výklad ve prospěch účastníka řízení, neboť ten se řídil pokyny orgánu veřejné moci.“*

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 31.1.2012, sp.zn. IV. ÚS 3476/11 orgány veřejné moci musí respektovat princip důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci, posuzují-li, zda byl určitý procesní prostředek ochrany práva podán řádně a včas. Účastníku řízení nesmí být na újmu, pokud opravný prostředek proti rozhodnutí podal v dobré víře ve správnost v něm obsaženého poučení. I když nesprávné poučení nemůže v rozporu se zákonem založit přípustnost opravného prostředku, „*je však třeba přihlédnout k tomu, že pokud stěžovatel podal proti rozhodnutí správního orgánu opravný prostředek, vycházející z jeho nesprávného poučení, nelze mu přičíst k tíži, že za rozhodující skutečnost pro počátek běhu lhůty pro podání správní žaloby považoval až doručení sdělení o vyřízení tohoto opravného prostředku*“. Trvání soudů na dodržení lhůty pro podání žaloby počínající v okamžiku doručení původního rozhodnutí by znamenalo „*odepření spravedlnosti, resp. přístupu k soudu, neboť za situace, kdy byl stěžovatel na základě poučení v dobré víře v existenci opravného prostředku, od něj nebylo možné očekávat podání žaloby*“.

Městský soud si je vědom rozdílnosti nynější situace, spočívající ve skutečnosti, že zákon o rozpočtových pravidlech výslovně nevylučuje subsidiární použití obecných předpisů

o správním řízení na řízení o žádosti o změnu rozhodnutí o poskytnutí dotace. Avšak i za této situace zaujal soud výklad ve prospěch žalobkyně, bránící odeprání práva žalobkyně domáhat se před nezávislým a nestranným soudem ochrany svých práv. Nelze přičítat k tíži žalobkyně, že orgánem veřejné moci byla nastavena pravidla čerpání dotace tak, že mohla podat námitky.

O možnosti podat opravný prostředek - námitky proti Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, sice žalobkyně nebyla poučena přímo v tomto rozhodnutí, avšak tato možnost byla uvedena v Příloze Příručky, která je součástí podmínek pro čerpání dotace. Ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší právní soud shledal, že ...“ *příjemce musí bezpodmínečně dodržet všechny dotační podmínky, ke kterým byl poskytovatelem zavázán, a pokud tak neučiní, je postižen odvodem za porušení rozpočtové kázně (§ 44 a 44a rozpočtových pravidel), či předmětným pozastavením výplaty dotace. Oprávněně se proto i domnívá, že nejen povinnosti, ale i práva zakotvená v dotačních podmínkách, jsou pro všechny strany závazná a poskytovatel dotace je stanovil v souladu se zákonem. Úprava zakotvená v rozhodnutí o poskytnutí dotace, či v příručkách, jež jsou jeho součástí, proto musí mít pro příjemce stejné následky jako poučení obsažené v samotném rozhodnutí o pozastavení výplaty dotace. Nelze po něm spravedlivě požadovat, aby podával žalobu, pokud mu poskytovatel dotace dal možnost, jak rozhodnutí ještě jinak změnit.*“

Pokud se v Příloze č. 30 Příručky uvádí, že vyřízení námítky nelze považovat za správní rozhodnutí ve smyslu příslušných právních předpisů upravujících správní řízení, neznamená to, že se a priori nemůže jednat o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 soudního řádu správního; nejedná se o vzájemnou podmíněnost ust. § 9 ve spojení s ust. § 67 odst. 1 správního řádu a ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Skutečnost, že je určitý akt správního orgánu hodnocen jako rozhodnutí podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. nutně neznamená, že musí jít o rozhodnutí i podle části druhé správního řádu (např. v případě, kdy je použití části druhé vyloučeno). A naopak to, že jde o rozhodnutí vydávané podle části druhé správního řádu, nutně neznamená, že jde též o rozhodnutí podle ust. § 65 s.ř.s. (např. v případě, kdy je určitému úkonu správního orgánu propůjčena forma rozhodnutí, ve skutečnosti však nejde o akt splňující obsahové náležitosti rozhodnutí). Z hlediska soudního přezkumu preferováno materiální pojetí rozhodnutí, tj. každý úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy.

Žalobou napadené sdělení náměstka pro řízení sekce operačních programů Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, kterým bylo žalobkyni sděleno rozhodnutí Řídicího orgánu OP VaVpI, tj. žalovaného, jímž nebyla shledána námitka žalobkyně důvodnou, je nutné považovat z materiálního hlediska za rozhodnutí o námitkách. Bylo vydáno místně, věcně i funkčně příslušným správním orgánem, který se v něm vypořádává s argumentací žalobkyně uplatněné v námitkách a autoritativně potvrzuje správnost a zákonnost vydaného Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, stejně jako postupu správního orgánu I. stupně při jeho vydání, a to s konečnou platností.

Pokud žalovaný namítá, že toto sdělení nelze považovat za úkon správního orgánu z předcházejícího řízení, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti žalobkyně dle ust. § 65 s.ř.s., soud poukazuje na koncepci materiálního pojmu rozhodnutí dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2005, č.j. 6 A 25/2002-42, kde dospěl k závěru, že „je neudržitelná taková interpretace, která omezuje přístup k soudu tím, že striktně vyžaduje v každém jednotlivém případě hledání porušeného subjektivního hmotného práva, jakož i úkonu, který subjektivní hmotné právo založil, změnil,

zrušil či závazně určil. Vyskytují se totiž poměrně zhusta situace, kdy se správní úkon dotýká právní sféry žalobce, a přesto žádné právo striktně vzato nezaložil, nezměnil nebo závazně neurčil. Stejně tak nelze vždy žalobní legitimaci podmiňovat zkrácením na hmotných subjektivních právech: jednak se určitá rozhodnutí hmotněprávní sféry žalobce vůbec nedotýkají (a přesto jsou podrobena přezkumu), jednak je takový požadavek zpochybnitelný už z toho důvodu, že předmětem soudního řízení není hmotné právo žalobce, ale jím uplatněný procesní nárok. Ze všech těchto příčin nelze § 65 vykládat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu. Žalobní legitimace podle tohoto ustanovení musí být dána pro všechny případy, kdy je dotčena právní sféra žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům závazně a autoritativně dotýká jejich právní sféry. Nejde tedy o to, zda úkon správního orgánu založil, změnil, zrušil či závazně určil práva a povinnosti žalobce, nýbrž o to, zda se podle tvrzení žalobce v žalobě negativně projevil v jeho právní sféře.“ Na základě těchto závěrů judikatura dovodila, že žalobní legitimace ve správním soudnictví by napříště neměla být svázána s existencí přesně specifikovaných veřejných subjektivních hmotných práv žalobce, ale „pouze“ s tvrzeným zásahem do právní sféry žalobce. Tyto trendy ostatně navazující judikatura plně potvrzuje. Důvodem je poskytnutí co největší míry ochrany adresátům veřejné správy.

Vyjádření ke změně Rozhodnutí č. 0061/02/01 ze dne 18.11.2015, č.j. MSMT-26310/2009-440-74, o neschválení úpravy rozpočtu na předmontážní halu, má zcela jednoznačně negativní dopad do právní sféry žalobkyně jako příjemce dotace. Řízení v prvním stupni a řízení o námitkách jako řízení o opravném prostředku pak spolu tvoří jeden celek (zásada jednoty správního řízení). Z tohoto důvodu taktéž sdělení žalovaného o nedůvodnosti námítky shledal soud rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.

Následně proto soud přikročil k věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí. Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žalobkyně předně namítá, že částka 35 mil. Kč, kterou požadovala přesunout v rámci rozpočtu Projektu do nově vytvořené položky na předmontážní halu 2.3.7., neobsahovala související DPH, a z tohoto důvodu měl žalovaný vyhovět Oznámení o podstatných změnách v projektu, předloženého žalobkyní dne 9.6.2015, č.j. FZU/ELI-836/2015, ve kterém požadovala přezkoumání původního stanoviska k výstavbě předmontážní haly a uznání za způsobilý výdaj i DPH.

Jak soud zjistil ze správního spisu, žalobkyně v původním Oznámení o podstatných změnách Projektu uvedla odhadovanou sumu rozpočtu na výstavbu předmontážní haly ve výši 35 mil. Kč. V příloze 2 Oznámení žalobkyně uvedla, že se celkově předpokládá rozpočet na předmontážní halu 35 mil. Kč a že přesná cena bude známa až po dokončení výběrového řízení. Je pravdou, že v kalkulaci nákladů na výstavbu předmontážní haly z roku 2012 uvedla žalobkyně 3 možné varianty rozpočtů, jejichž cenu výsledně uvedla bez DPH. Tento dokument však v posuzované věci není relevantní. Zásadní je částka, kterou žalobkyně uvedla v druhém Oznámení o podstatných změnách projektu ze dne 1.8.2014, tj. částka 35 mil. Kč. Tuto odhadem stanovenou částku žalobkyně po žalovaném oficiálně žádala v rámci rozpočtu přesunout do kapitoly 2.3.7. pro umožnění výstavby předmontážní haly a přesun právě této částky žalovaný schválil. Podle ust. § 2 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se cena sjednává pro zboží vymezené názvem, jednotkou množství a kvalitativními a dodacími nebo jinými podmínkami sjednanými dohodou stran, popřípadě

číselným kódem příslušné jednotné klasifikace, pokud tak stanoví zvláštní předpis (dále jen „určené podmínky“). Podle určených podmínek mohou být součástí ceny zcela nebo zčásti náklady pořízení, zpracování a oběhu zboží, zisk, příslušná daň a clo. Nevyplývá-li z dohody stran něco jiného, je součástí ceny mj. i příslušná daň.

Nelze si taktéž nevšimnout skutečnosti, že ačkoliv žalovaný by srozuměn se skutečností, že požadovaná částka 35 mil. Kč je částkou stanovenou odhadem, která se dle výsledku výběrového řízení může lišit (ve Vyjádření ke změně projektu ze dne 16.12.2014 výslovně uvedl, že *„Projekt může z kapitoly 9. převést na předmontážní halu maximálně 35 mil. Kč. Tento limit vychází z odhadované výsledné ceny předmontážní haly, jež doložil příjemce v Oznámení o podstatné změně“*), povolil za této situace přesun maximálně této částky a dále uvedl, že v případě nedostatečnosti těchto prostředků budou zbývající náklady hrazeny z vlastních prostředků příjemce. Žalovaný, ačkoliv byl tedy srozuměn i s možností navýšení odhadem stanovené částky 35 mil. Kč, povolil přesun v rámci schváleného rozpočtu Projektu do kapitoly na výstavbu předmontážní haly pouze maximálně do výše uvedené částky.

Co se týče ust. § 13 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, na které poukázala žalobkyně, toto na danou věc nedopadá. Podle uvedeného ustanovení se předpokládanou hodnotou veřejné zakázky pro účely tohoto zákona rozumí zadavatelem předpokládaná výše peněžitého závazku vyplývající z plnění veřejné zakázky, který je zadavatel povinen stanovit pro účely postupu v zadávacím řízení před jeho zahájením. Při stanovení předpokládané hodnoty je vždy rozhodná cena bez daně z přidané hodnoty. Uvedené ustanovení upravuje vztahy mezi zadavatelem a zájemci v rámci postupu při zadávání veřejných zakázek.

Soudní přezkum negativních rozhodnutí o tzv. nenárokových dotacích je omezen na posouzení řádného procesu, který garantuje rovnou ochranu práv a rovné zacházení se všemi žadateli za podmínek stanovených obecným způsobem. Žadatel tedy nemá právo na výsledek, ale na řádný proces s ním související. Ten je určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 9 Ads 83/2014-46). Stejný rozsah soudního přezkumu lze aplikovat i na rozhodnutí o žádosti (oznámení) o změnu Projektu.

Za situace, kdy má poskytovatel dotace prostor ke správnímu uvážení, zda změnu projektu oznámenou žalobkyní povolí (a za jakých podmínek) či nikoliv, je soudní přezkum realizován specifickým způsobem. Soudní přezkum neznamená nahrazení správního uvážení uvážením soudu. Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zruší správní soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je zneužil. Z toho plyne, že soud u těchto správních rozhodnutí přezkoumává, zda nevybočila z mezí a hledisek stanovených zákonem. Součástí přezkoumání je i posouzení, zda je správní uvážení logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Právě uvedené vylučuje, aby soudy přezkoumávaly účelnost napadeného rozhodnutí, resp. aby dokonce uvážení správního orgánu nahradily uvážením vlastním (srov. nález Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 49/04).

Pokud žalovaný neschválil žalobkyní navrhovanou změnu rozpočtu Projektu o navýšení DPH z původně požadované částky 35 mil. Kč s odůvodněním, že považoval uvedenou částku 35 mil. Kč již DPH obsahující, a to na základě skutečností, že v předloženém rozpočtu Projektu jsou všechny kapitoly uvedeny včetně DPH, v rámci Projektu je žalobkyni jako příjemci uznána způsobilá DPH ve výši 100 % a konstantní judikatura soudů zastává názor, že není-li uvedena informace o ceně ohledně započtení DPH, má se za to, že taková cena je již včetně DPH, neshledal soud v takto odůvodněném postupu překročení mezí správního uvážení. Žalovaný povolil změnu rozpočtu Projektu v případě přesunu částky rozpočtu na výstavbu předmontážní haly maximálně do výše 35 mil. Kč. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že nesprávné uvedení předpokládané ceny v původním Oznámení o změnu Projektu žalobkyní, není dostačujícím důvodem pro navýšení žalovaným již závazně stanovené ceny; tento závěr neshledává vybočením z mezí správního uvážení. Z tohoto důvodu shledal soud tuto námitku nedůvodnou.

Co se týče nezákonnosti postupu žalovaného spočívající v nedodržení podmínek stanovených v čl. 5.3.2 Příručky pro příjemce OP VaVpI, taktéž tuto námitku neshledal soud důvodnou. Dle čl. 5.3.2 Příručky „*V případě, že budou v oznámení o změnách v projektu identifikovány nedostatky, projektový/finanční manažer vyzve příjemce k jejich odstranění - zašle příjemci (hlavní kontaktní osobě projektu) elektronicky výzvu k doplnění, která obsahuje seznam chybějících, případně nepřesných údajů a termín pro jejich doplnění - zpravidla ve lhůtě do 10ti pracovních dnů.*“

Stav předpokládaný v čl. 5.3.2 Příručky v projednávané věci nenastal. Žalobkyně jako příjemce dotace Oznámením o podstatných změnách v projektu č.j. FZU/ELI-836/2015, předloženým 9.6.2015, požádala o přezkoumání původního stanoviska k výstavbě předmontážní haly a uznání za způsobilý výdaj i DPH. Soud neshledal, že by v předmětném Oznámení absentovaly údaje znemožňující posouzení žádosti o přezkoumání změny projektu. Soud taktéž v tomto Oznámení neidentifikoval žádné nepřesnosti, které by odůvodňovaly postup spočívající v povinnosti žalovaného vyzvat žalobkyni k odstranění nedostatků dle předmětného článku Příručky, neboť žalobkyně v uvedeném Oznámení zcela jasně uvedla potřebnou sumu pro výstavbu předmontážní haly v částce 35.219.967,- Kč bez DPH, tj. 42.616.160,- Kč s DPH. Z takto žalobkyní upřesněné částky uvedené v Oznámení bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že tato posléze požadovaná částka přesahuje maximální částku 35 mil. Kč, jejíž přesun byl žalovaným v bodu 2. Vyjádření ke změně projektu ze dne 16.12.2014, č.j. 26310/2009-440-34, z kapitoly 9. do nové položky Předmontážní hala 2.3.7. povolen. Žalovaný tak neporušil podmínky obsažené v Příručce pro příjemce OP VaVpI, pokud nevyzval žalobkyni k doplnění Oznámení o změnách projektu, nýbrž požadovanou změnu projektu pro nedůvodnost požadavku žalobkyně neschválil, neboť v předmětném Oznámení žádné údaje nechyběly a uvedené údaje taktéž nevykazovaly žádné nepřesnosti.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku II. rozsudku zamítl.

Výrok III. o nákladech řízení je v případě žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného odůvodněn podle ust. § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. Byla-li žaloba odmítnuta, žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů. V případě žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2016, č.j. MSMT-26310/2009-84, je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

O vrácení soudního poplatku za žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného soud rozhodl ve výroku IV. rozsudku podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích ve znění účinném od 1.9.2011, podle kterého byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. května 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková